LXI.

Бог сну поніс мене у замок десь заклятий,
Там душні пахощі і світочі ясні,
Людей там хвилі, гурт швидкий, строкатий,
Мов лабіринти – ходники тісні.
Шукають всі дверей, щоб вийти з хати,
І ламлють руки, всі спотворені, страшні.
Панни та лицарі йдуть щільною юрбою,
Мене самого теж потяг той гурт з собою.

Зненацька сам зоставсь я і дивую,
Як швидко зник той гурт мені в очах.
По ходниках я сам блуджу, мандрую,
А стіни хиляться… Мене взяв страх!
Я на ногах немов кайдани чую,
А серце стиснув розпач, сум і жах…
Аж ось на двері я натрапив сам.
Туди! скоріше!.. Боже! хто се там?

Ох, се ж кохана! двері заступає,
Жаль на устах, від туги вид змарнів.
Я кинувсь геть, – рукою милая махає.
Чи осторога то мені? чи гнів?
Але їй в очах світло любе сяє.
Мені той погляд серце так вразив,
Так дивно, так поважно погляд той світився,
І разом з тим так мило!.. я збудився.